



Arrest

nr. 172 847 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2015 tot intrekking van het recht op vestiging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaten B. DAYEZ en P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 10 mei 2008 te Sint-Joost-ten-Node in het huwelijk met N. K., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 8 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij verkrijgt op 23 december 2008 de elektronische F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 30 september 2010 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 59 019 van 31 maart 2011 gaat de Raad evenwel over tot de nietigverklaring van deze beslissingen.

1.4. Het huwelijk tussen verzoekster en N. K. wordt op 25 maart 2014 door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel vernietigd wegens schijnhuwelijk. Deze uitspraak wordt bevestigd door het hof van beroep te Brussel in zijn arrest van 24 juli 2015.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 oktober 2015 de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging. Deze beslissing, die verzoekster op 18 november 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"[B., F. Z.]
geboren te [...] op [...]
adres : [...]
nationaliteit: Marokko
[...]*

Betrokken vreemdeling heeft een F kaart bekomen op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot [K., N.] met wie ze huwde op 10.05.08. Zij diende een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsrecht van een familielid van een EU onderdaan op 08.07.08. Zij werd in het bezit gesteld van een F kaart op 23.12.2008.

Op 24.07.2015 bevestigde het Franstalig Hof van beroep te Brussel (2014/AR/1353) het vonnis dd 25.03.2014 de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel (RG 2012/13436/A - 2012/13855/A) en vernietigde aldus het huwelijk van de betrokkene met Dhr [K.] als zijnde een schijnhuwelijk en bevond het dus strijdig met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis en arrest. Doordat het huwelijk op basis waarvan zij verblijfsrecht gekregen heeft werd vernietigd staat vast dat dit huwelijk nooit bestaan heeft en mevrouw in werkelijkheid nooit een familielid van een Belg geweest is.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 42septies en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*"En ce que,
L'acte attaqué est fondé sur l'application du principe de droit fraus omnia corrumpit ;
Alors que,
La requérante s'est vu reconnaître un droit de séjour sur la base de l'ancien article 40 de la loi du 15.12.1980 ; le Conseil l'a constaté dans son arrêt n°59 019 précité ;
S'il n'est pas contestable qu'un principe général de droit peut être appliqué comme fondement juridique autonome afin d'étayer une décision administrative, ce principe général de droit ne peut cependant différer de ou enfreindre une disposition spécifique qui en constitue l'ancrage légal et dont il faut privilégier l'application (le recours au principe général étant subsidiaire, en présence de lacune ou de carence de la disposition spécifique) ;
Or, en l'espèce, la situation qui a justifié l'adoption de l'acte attaqué (soit le caractère frauduleux du mariage sur la base duquel la requérante s'est vu reconnaître son droit de séjour) est spécifiquement visée à l'article 42septies de la loi du 15.12.1980 [ce que confirment les travaux préparatoires de la loi du 25.04.2007 qui a intégré l'article 42septies à la loi du 15.12.1980 : "De voornoemde uitzonderingen, met name de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42septies, nieuw (artikel 32 van dit ontwerp), dat in overeenstemming met artikel 35 van de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of*

fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid.” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p 55.) en “Gelet op de wijzigingen die zij bevat zijn overgangsbepalingen voor deze wet noodzakelijk. Met betrekking tot de wijzigingen betreffende het recht op verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden wordt het volgende voorzien: (...) – de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, is enkel van toepassing op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Faus omnia corrumpit».” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 76).J ;

Il découle de la préséance de la disposition légale spécifique (en l'espèce l'article 42septies) sur le principe général de droit que cette disposition légale traduit, que la partie adverse ne pouvait formellement fonder l'acte attaqué sur l'application du principe faus omnia corrumpit ;

D'autant que le principe faus omnia corrumpit, que la partie adverse interprète comme autorisant un retrait du droit de séjour (ex tunc) et comme n'appelant aucun examen de proportionnalité de la mesure, n'épouse pas les conditions d'application de l'article 42septies (que la requérante interprète comme imposant un examen préalable de proportionnalité – voir 4ème moyen), ou ses conséquences juridiques (la disposition prévoyant qu'il soit mis fin au droit séjour, et qu'il soit opéré à son retrait ab initio) ;

Ainsi jugé par le Conseil en présence d'une décision de retrait du droit de séjour motivée identiquement:

« Gelet op het beginsel dat de bijzondere regel voorrang heeft op de algemene regel en gelet op het gegeven dat de algemene rechtsbeginselen in de normenhierarchie naast de wet staan en deze de wet slechts kunnen aanvullen in de mate dat er onduidelikheden of leemtes zijn in de wet, zonder er evenwel in beginsel van te kunnen afwijken of er tegen in te kunnen gaan, moet dan ook voorrang gegeven worden aan de duidelijke en specifieke bepaling van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg kan bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel faus omnia corrumpit om af wijken van of in te gaan tegen het bepaalde in artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Het is evenwel denkbaar dat er geen benadeling uitgaat van een beslissing die formeel slechts verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel faus omnia corrumpit wanneer deze beslissing niettemin volledig te kaderen valt binnen de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. In die optiek zou het algemeen rechtsbeginsel faus omnia corrumpit overigens ook niet afwijken van de wet.

Er dient dan ook te worden onderzocht of de eerste bestreden beslissing die toepassing maakt van het genoemde algemeen rechtsbeginsel, in rechte en in feite ingepast kan worden in de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Aldus kan met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, slechts worden besloten om de binnenkomst te weigeren of om “een einde te stellen aan” het verblijf wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Hoewel, zoals besproken onder punt 2.3.2. een schijnhuwelijk, zoals in casu, valt onder de term “fraude” zoals voorzien in artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de verzoekster ook niet betwist dat haar huwelijk met de heer J. V. nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, dient te worden opgemerkt dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (ex nunc) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (ex tunc). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel faus omnia corrumpit werkt in casu dan ook, zoals de verzoekster doet gelden, contra legem hetgeen niet is toegelaten.

Door verzoeksters verblijfsrecht ab initio in te trekken en hiertoe te verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel “faus omnia corrumpit” heeft de gemachtigde dan ook artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht miskend. »

RvV, 31 août 2015, n° 151 466

L'acte attaqué est pris en violation de l'article 42septies de la loi et n'est pas valablement motivé ;”.

2.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt toegelicht dat verzoekster op basis van haar eerdere huwelijk met een Belgische man een recht op vestiging verkreeg in België, doch dit huwelijk op 24 juli 2015 definitief werd vernietigd wegens schijnhuwelijk door het hof van beroep te Brussel en strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Er wordt vastgesteld dat verzoekster de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, nu zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan en de frauduleuze intentie duidelijk blijkt uit het arrest van het hof van beroep van Brussel. Verweerder wijst erop dat door de nietigverklaring van het huwelijk het vaststaat dat dit huwelijk nooit heeft bestaan en verzoekster in werkelijk nooit een familielid van een Belg is geweest. Hij oordeelt dat het recht op vestiging dient te worden ingetrokken op grond van het algemene rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Naast een duiding van de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, wordt ook op uitdrukkelijke wijze de juridische basis aangegeven van de bestreden beslissing.

Verzoekster betwist op zich niet dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* als rechtsgrond kan worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen, doch is van mening dat in haar concrete situatie voormeld algemeen rechtsbeginsel niet volstond als juridische grondslag van de bestreden beslissing. Zij betoogt in wezen dat slechts subsidiair een beroep kan worden gedaan op een algemeen rechtsbeginsel, met name voor zover een specifieke wetsbepaling ontbreekt. Zij stelt dat *in casu* een dergelijke specifieke wetsbepaling wel degelijk voorhanden is, met name artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat deze vaststelling zich des te meer opdringt nu artikel 42septies van de Vreemdelingenwet volgens haar een voorafgaandelijk proportionaliteitsonderzoek vereist en slechts een beëindiging (*ex nunc*) en geen intrekking (*ex tunc*) van het verblijfsrecht voorziet.

Het door verzoekster aangehaalde artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Deze bepaling maakt deel uit van “Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg” vervat in “Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen” van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het betreffende hoofdstuk, waaronder het artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden en familieleden van een Belg. Zo geeft artikel 42septies van de Vreemdelingenwet zelf ook duidelijk aan dat dit artikel betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden die op het Belgische grondgebied een verblijfsrecht uitoefenen. *In casu* stelt verweerder in de bestreden beslissing evenwel vast dat verzoeksters huwelijk met een Belgische onderdaan op 24 juli 2015 definitief werd vernietigd wegens schijnhuwelijk en dat deze nietigverklaring tot gevolg heeft dat het huwelijk nooit heeft bestaan en verzoekster in werkelijkheid nooit een familielid van een Belgische onderdaan is geweest. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de nietigverklaring van het huwelijk werkt met terugwerkende kracht, derwijze dat dit wordt geacht nooit te hebben bestaan en zij aldus ook moet worden geacht nooit de hoedanigheid te hebben gehad van echtgenote van een Belg. In het verlengde hiervan dient haar verblijfsrecht ook te worden geacht

nooit te hebben bestaan vermits verzoeksters verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had haar huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* staat er ook aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster onder de toepassing valt van het betreffende hoofdstuk in de Vreemdelingenwet of dat zij zich in haar situatie dienstig kan beroepen op het artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 220.341 van 19 juli 2012 in een gelijkaardige situatie ook reeds als volgt:

“Fraus omnia corrumpit” is een algemeen rechtsbeginsel waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en wel degelijk kon worden gesteund. De verzoekster kon dit motief in die beslissing lezen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze vaststellen dat de formele motiveringsplicht niet is geschonden. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat artikel 42septies uitdrukkelijk voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In zoverre verzoekster nog verwijst naar de parlementaire voorbereidingen bij artikel 42quater en/of artikel 42septies van de Vreemdelingenwet waarin wordt aangegeven dat gevallen van schijnhuwelijk onder deze laatste bepaling vallen, benadrukt de Raad dat gevallen waarbij een schijnhuwelijk leidt tot een verblijf ook mogelijk zijn in hoofde van een burger van de Unie en de bewoordingen van de wet op dit punt bovendien duidelijk zijn en niet blijkt dat deze een nadere interpretatie vergen.

De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben verder geen precedentswaarde.

De Raad stelt vast dat de voorziene motivering verzoekster toelaat kennis te nemen van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 42septies of 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij licht het middel als volgt toe:

*“En ce que,
L’acte attaqué a pris la forme d’un courrier adressé au Bourgmestre, lui enjoignant de procéder au retrait du droit de séjour de la requérante ;
Alors que,
Fondée – par hypothèse – sur l’article 42septies de la loi du 15.12.1980, l’acte attaqué aurait alors dû prendre la forme d’une Annexe 21, en application de l’article 54 de l’AR 8.10.1981 précité, qui prévoit que :
« Si le ministre ou son délégué met fin au séjour en application des articles 40ter, alinéa 4, 42bis, 42ter, 42quater ou 42septies de la loi, cette décision est notifiée à l’intéressé par la remise d’un document conforme au modèle figurant à l’annexe 21 comportant, le cas échéant, un ordre de quitter le territoire.
(...) »
N’ayant pas pris la forme requise, l’acte attaqué est pris en violation de l’article 54 de l’AR du 8.10.1981;”*

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit kan het volstaan op te merken dat verzoekster niet aantoonde dat verweerder in haren hoofde een beslissing heeft

genomen in toepassing van één van de daarin vermelde artikelen, zodat niet blijkt dat voormelde reglementaire bepaling in voorliggende zaak van toepassing is.

Het feit dat de kennisgeving van een beslissing niet door middel van een bepaald modeldocument gebeurde, laat daarenboven hoe dan ook niet toe te besluiten dat deze beslissing op zich door enig gebrek is aangetast en kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Het tweede middel kan niet worden weerhouden.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij stelt als volgt:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, il n’a été procédé à aucun contrôle de proportionnalité de la mesure, au regard des inconvénients qu’elle emporte sur le droit à la vie privée et familiale de la requérante ;

Alors que,

L’article 35 de la directive 2004/38/CE précitée commande que toute décision basée sur l’abus ou la fraude soit proportionnée ;

« Toute mesure de cette nature est proportionnée et soumise aux garanties procédurales prévues aux articles 30 et 31 ».

En d’autres termes, le constat d’un abus ou d’une fraude avéré ne dispense pas l’administration d’un examen de proportionnalité, c’est-à-dire d’une mise en balance des différents intérêts en présence ;

Certes, l’article 42septies n’intègre pas spécifiquement cet examen de proportionnalité ; l’article 35 de la directive est toutefois suffisamment précis pour avoir un effet direct ; il en est d’autant plus ainsi que le principe de proportionnalité est un principe général de droit de l’Union, comme la Cour de Justice l’a par exemple relevé dans l’arrêt Baumbast (CJUE, 17.9.2002, C-413/99, §§ 90-91), ainsi qu’un des principes de bonne administration de droit belge ;

En l’espèce, la partie adverse n’a pas effectué cette mise en balance précitée ; il n’est pas fait mention de la durée du séjour de la requérante (elle séjourne régulièrement en Belgique depuis le 8 juillet 2008) ou du fait qu’elle vit à l’heure actuelle maritalement avec Monsieur Hicham NOUALI, ressortissant marocain admis au séjour en Belgique qu’elle a épousé le 28.11.2013, ou encore du fait que, depuis 2011, elle a travaillé sans interruption (sinon de décembre 2014 à octobre 2015 mais elle était alors couverte par un préavis) ; de ces éléments, la partie adverse avait – ou devait avoir – pleinement connaissance, ayant notamment accès au registre national et à la banque de données Dolsis ;

La décision entreprise, qui n’opère aucun examen de proportionnalité, viole les dispositions invoquées au moyen ;”.

2.3.2. Verzoekster beroept zich op het artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG en het hierin door de Europese regelgever bepaalde dat een maatregel die een lidstaat neemt in geval van rechtsmisbruik of fraude evenredig dient te zijn. In dit verband wijst zij ook op het proportionaliteitsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en als beginsel van behoorlijk recht. Zij betoogt dat op lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat een proportionaliteitstoets of belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van haar privé- en gezins- of familiaal leven in België, nu geen melding wordt gemaakt van haar regelmatig verblijf in België sinds juli 2008, haar samenwonen met haar huidige echtgenoot H. N. die een in België verblijfsgerechtigde vreemdeling is of haar ononderbroken tewerkstelling in België sinds 2011 met uitzondering van december 2014 tot oktober 2015 tijdens haar vooropzeg.

De Raad merkt voorafgaandelijk op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan steunen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG of het recht van de Europese Unie. Artikel 3 van deze richtlijn stelt immers dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens

familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of die zich bij hem voegen, terwijl verzoekster eerder een F-kaart verkreeg in functie van een Belg waarvan niet blijkt dat deze gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer en zij bovendien moet worden geacht nooit de hoedanigheid te hebben gehad van echtgenote van een Belg.

De Raad wijst er vervolgens op dat niet blijkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dient te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Ook artikel 8 van het EVRM legt zelf geen motiveringsverplichting op aan verweerder en voorziet op zich niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

In zoverre verzoekster wijst op de duur van haar verblijf in België sinds de door haar op basis van het schijnhuwelijk ingediende verblijfsaanvraag en op haar eerdere tewerkstelling tijdens dit verblijf, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat aldus elementen voorliggen die op zich van aard zijn dat deze vermogen aan te tonen dat het disproportioneel zou zijn om te besluiten dat een vreemdeling geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat het gevolg is van het bedrog dat door haar werd gepleegd. Dit verblijf en deze tewerkstelling zijn immers elementen die het directe gevolg waren van haar fraude of enkel mogelijk waren als gevolg van deze fraude. Gelet op de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk, waardoor het huwelijk wordt geacht nooit te hebben bestaan en in het verlengde ook het verblijfsrecht wordt geacht nooit te hebben bestaan, blijkt ook geenszins dat verzoekster thans kan steunen op een *'regelmatic'* verblijf in het Rijk sinds 8 juli 2008. Zoals reeds werd geduïd, staat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* er aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). Bovendien blijkt niet dat verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog een vaste job had in België, en duidt zij niet concreet waarom zij gelet op haar eerdere tewerkstelling nog verdere belangen heeft in België of hier dient te kunnen verblijven. Op dit punt blijkt aldus ook niet dat zij een voldoende belang heeft bij haar betoog.

Gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verweerder kennis had van het gegeven dat verzoekster in 2013 is hertrouwd met een Marokkaanse man die hier verblijfsgechtigd is en dat zij samenwonen. Hij oordeelde dat dit gegeven zich niet verzet tegen de intrekking van haar recht op vestiging, doch er wel toe noopte de bestreden beslissing niet gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten en dit teneinde verzoekster de kans te geven om haar verblijfsrechtelijke situatie alsnog in orde te stellen. Door de thans bestreden beslissing niet gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, teneinde verzoekster de mogelijkheid te bieden de nodige stappen te ondernemen teneinde haar verblijfsrechtelijke situatie in orde te brengen gelet op haar nieuwe huwelijk, kan worden aangenomen dat verzoeksters belangen op proportionele wijze zijn afgewogen tegen het algemene belang, dat gebaat is met een daadkrachtig optreden tegen gevallen van fraude of bedrog.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

In de mate dat verzoekster de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM bij haar grief betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het vierde middel.

In zoverre verzoekster andermaal de schending inroept van het artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij middel:

*"En ce que,
Aux termes de la décision entreprise, le droit de séjour de la requérante lui est retiré ;
Alors que,
L'article 8 de la CEDH se lit comme suit :*

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

A propos de l'application de cette disposition, le CCE a développé l'analyse suivante :

« (...) »

4.2.1. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

4.2.2. L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T. / Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

4.2.3. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

4.2.4. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet

article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

(...) » [Arrêt n°59.982 du 19 avril 2011].

La requérante a incontestablement développé en Belgique une vie privée et familiale ; cela ressort notamment des constats que l'intéressée a été autorisée au séjour du le 08.07.2008 au 23.10.2015, soit pendant plus de sept ans, du fait qu'elle vit maritalement, depuis 2013, avec Monsieur [H. N.], ressortissant marocain admis au séjour en Belgique qu'elle a épousé le 28.11.2013, ou encore du fait que, depuis 2011, elle a travaillé sans interruption (sinon de décembre 2014 à octobre 2015 mais elle était alors couverte par un préavis) ;

La décision entreprise constitue une ingérence dans cette vie privée et familiale, ingérence que la partie adverse ne justifie formellement pas au regard d'un des intérêts visé au §2 de l'article 8 de la CEDH ; il ne ressort, en effet, aucunement de la décision entreprise que la partie adverse a procédé à une mise en balance entre les intérêts en présence au regard de la situation privée et familiale de la requérante ; ainsi, il n'est pas fait la moindre mention des éléments de vie privée et familiale précité ;

A tout le moins l'article 8 et le devoir de motivation exigeaient de la part de la partie adverse qu'elle examine si elle était tenue d'une obligation positive de permettre le développement de cette vie privée et familiale en Belgique, au regard des circonstances particulières du dossier et, parmi celles-ci, du fait que le conjoint de la requérante est le père d'un enfant de nationalité française résidant en Belgique et avec lequel il entretient des contacts fréquents et réguliers, ce qui l'empêche d'envisager de s'établir au Maroc ; cette circonstance était connue de la partie adverse puisqu'elle a fondé l'introduction par Monsieur [N.] de la demande suite à laquelle il a été autorisé au séjour par la partie adverse ;

La décision entreprise viole l'article 8 de la CEDH, et n'est pas valablement motivée ;".

2.4.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad allereerst dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het recht op verblijf waarop verzoekster aanspraak maakte dient te worden ingetrokken, nu is komen vast te staan dat het recht op verblijf werd verkregen op grond van een huwelijk met een Belgische onderdaan waarvan is komen vast te staan dat het een schijnhuwelijk betrof en waarbij de bevoegde burgerlijke rechter vaststelde dat verzoekster enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde. Aldus is de rechtsbasis van het verblijfsrecht verdwenen en is komen vast te staan dat dit verblijfsrecht is verkregen op frauduleuze wijze. Verzoekster was aldus op geen enkel ogenblik echtgenote van de Belgische onderdaan in functie waarvan zij een verblijfsrecht verwierf. In zoverre verzoekster aldus betoogt dat *in casu* de bestreden beslissing een beëindiging van een voortgezet (legaal) verblijf betreft, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat het verblijfsrecht vanaf zijn ontstaan is aangetast door bedrog of fraude en in wezen op geen enkel ogenblik als rechtmatig kan worden beschouwd. De Raad herhaalt dat verzoekster zich niet langer kan beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk zijn toegekend noch op de gevolgen van dit huwelijk, waaronder haar verblijfsrecht. Dit verblijfsrecht dient te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits verzoeksters verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had haar huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* staat er aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de thans bestreden beslissing een weigering van een voortgezet (legaal) verblijf betreft en op deze grond als een inmenging in het ingeroepen privé-, gezins- of familieleven dient te worden beschouwd. Zij kan aldus ook niet dienstig voorhouden dat een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich opdrong.

De Raad benadrukt dat huidige maatregel niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. De vraag die *in casu* centraal staat is de vraag of op verweerder een positieve verplichting rustte om af te zien van de intrekking van het recht op vestiging van verzoekster, door haar verkregen door middel van bedrog.

Verzoekster beroept zich allereerst op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu zij in België samenwoont met haar nieuwe echtgenoot die een verblijfsrechtelijke vreemdeling is. De Raad stelt vast dat verweerder rekening hield met dit element, doch oordeelde dat dit gegeven zich niet verzet tegen de intrekking van het recht op vestiging. Hij zag omwille van een aanwijzing van een beschermenswaardig gezinsleven wel af van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, teneinde verzoekster de kans te geven om haar verblijfsrechtelijke situatie alsnog in orde te stellen.

Door aan te geven dat een intrekking van het recht op vestiging van verzoekster zich opdringt omdat dit is bekomen door bedrog in haren hoofde en verzoekster ingevolgde de nietigverklaring van haar

huwelijk op geen enkel ogenblik echtgenote was van een Belgische onderdaan, doch terzelfdertijd af te zien van een bevel om het grondgebied te verlaten teneinde verzoekster de kans te geven om de nodige verblijfsrechtelijke stappen te zetten in functie van haar nieuwe echtgenoot, kan geen disproportionele belangenafweging worden vastgesteld. Een Staat is gerechtigd om daadkrachtig op te treden tegen gevallen van bedrog of fraude en verweerder geeft verzoekster de mogelijkheid om de nodige stappen te zetten om op de correcte juridische gronden alsnog haar gezinsbelangen veilig te stellen. De argumenten die verzoekster thans naar voor brengt waarom haar echtgenoot haar niet zou kunnen vergezellen naar Marokko teneinde aldaar het gezinsleven verder te zetten, gaan er aan voorbij dat de thans bestreden beslissing enkel vaststelt dat dient te worden overgegaan tot de intrekking van een verblijf verkregen op basis van bedrog en dat geen rechtsbasis heeft en niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze argumenten kunnen door verzoekster worden ingeroepen in het kader van een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis dan wel artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet. Indien deze aanvraag wordt ingewilligd, zal zij alsnog verder in België kunnen verblijven. Zo niet, beschikt zij andermaal over een mogelijkheid om de regelmatigheid van deze beslissing - en de conformiteit ervan met artikel 8 van het EVRM - te laten toetsen door de Raad, net zoals een eventueel op latere datum alsnog tussengekomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster beroept zich verder op een door haar in België opgebouwd privéleven. Zij wijst op een lange verblijfsduur en op een eerdere tewerkstelling in België. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat wanneer het privéleven dat zij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en een daadkrachtig optreden tegen fraude of bedrog, er dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van enige disproportionaliteit (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Het EHRM oordeelde ook reeds dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). De Raad stelt vast dat *in casu* dergelijke bijzondere omstandigheden niet kunnen worden vastgesteld. In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekster slechts in België kon verblijven en hier vermocht te werken ingevolge het door haar gepleegde bedrog en dat zij geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden op basis van haar huwelijk met een Belgische man dat werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Verzoeksters privéleven waar zij zich thans op beroept, spruit voort uit de fraude die zij zelf heeft begaan teneinde een verblijfsrecht in België te bekomen. Zonder de gepleegde fraude had zij geen verblijfsrecht genoten sinds 8 juli 2008 en dient te worden aangenomen dat zij evenmin de door haar thans ingeroepen tewerkstelling in België had kunnen aanvatten. In dit licht maakt verzoekster niet aannemelijk waarom de Belgische overheid haar voorgehouden privéleven in België zou moeten honoreren. Er blijkt niet dat verzoekster zich *in casu* dienstig kan steunen op een nadeel dat het gevolg is van haar eigen frauduleus handelen. Verzoekster wist, of diende te weten, dat haar verblijfsrecht in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. Nu verzoekster pas rond twintigjarige leeftijd naar België is gekomen, kan ook worden aangenomen dat zij het grootste deel van haar leven doorbracht in haar land van herkomst. Zij is er geboren en getogen, waardoor kan worden aangenomen dat zij er de taal en gebruiken kent. Er liggen alvast geen concrete indicaties voor dat dit niet langer het geval zou zijn. Aldus blijkt ook niet dat verzoekster haar privé- en professionele leven niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders. Ook hier kan bovendien worden benadrukt dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en daarenboven ook niet blijkt dat verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog een vaste job had in België en zij niet duidt waarom zij gelet op een eerdere tewerkstelling in België verder in dit land zou moeten kunnen verblijven. Hetzelfde geldt in wezen waar verzoekster op louter algemene wijze verwijst naar haar verblijf in België vanaf 8 juli 2008. Aldus liggen nog geen concrete elementen betreffende haar privéleven voor die kunnen rechtvaardigen dat zij verder in België zou moeten kunnen verblijven of die maken dat het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn haar privé- of professionele leven verder te zetten in haar herkomstland of elders. Verzoekster toont niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen juist evenwicht zou zijn bewaakt, rekening houdende met de ernst van de door haar begane fraude. De thans betreden beslissing verhindert verzoekster ook geenszins om elementen uit haar privéleven aan te wenden in het kader van een verblijfsprocedure op basis van correcte juridische gronden.

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM, of enige disproportionele belangenafweging in dit verband, niet worden vastgesteld.

2.4.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste en derde middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

2.4.2.3. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. In dit verband wordt ook verwezen naar de bespreking van het derde middel, waarbij werd vastgesteld dat enig disproportioneel of kennelijk onredelijk handelen niet blijkt waar verweerder besluit dat verzoekster geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat het gevolg is van het bedrog dat door haar werd gepleegd. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.4.2.4. Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS